

Легат књижевника Данила Николића у Адлигату

Легат књижевника Данила Николића (1926-2016) поклоњен је Удружењу за културу, уметност и међународну сарадњу Адлигат у којем су отворени Музеј књиге и путовања и Музеј српске књижевности.

Данило Николић је био један од најзначајнијих српских приповедача и романописаца друге половине XX века. Добитник је бројних књижевних награда и признања за своје збирке прича и романа. Правни факултет завршио је у Београду, а радни век провео на разним дужностима новинара и уредника у Радио Београду. Након одласка у пензију, стекао је признање за врхунски допринос националној култури.

За живота је спадао у најчитаније писце своје генерације. Његова дела су превођена на енглески, мађарски, македонски, чешки, словеначки, немачки и кинески језик. Заступљен је у готово свим антологијама и зборницима српске приче XX века. Добитник је бројних књижевних награда за своје збирке прича и романа: Нолитова награда, награде „Бора Станковић“, „Бранко Ћопић“ и „Иво Андрић“, НИН-ова награда критике, награде „Меша Селимовић“, „Стеван Пешић“, „Вељко Петровић“ и Златни крст кнеза Лазара за животно дело – све ове награде сада су свечано предате Удружењу Адлигат.

Два романа Данила Николића– „Краљица забаве“ и „Јесења свила“ – објављена су у колекцијама „Бисери светске књижевности“ и „Романи XX века“; први у тиражу од 50.000 примерака, а други 100.000. За живота су га називали „тихим корачником према Нобелу“, „највећим живим класиком“, „доајеном српске књижевности“ и „иноватором оданом традицији“, чија дела су снажно обележила последњих 50 година српске књижевности...

Задужбина Бранка Ђојића
при Српској академији наука и
уметности

Наград из Фонда Бранка Ђојића
за књић високе уметничке вредности
одјављени 1995. године

доделује

ДАНИЛУ НИКОЛИЋУ
за роман „Кралица загабе„

У Београду
8. маја 1996.

Председник
Управног одбора Задужбине
академик Љубомир Симовић

Povelja

Danilu Nikotiću
za Vlasnici buve sreće

i izboru deset najboljih romana
napisanih od 1982 - 1992 god.

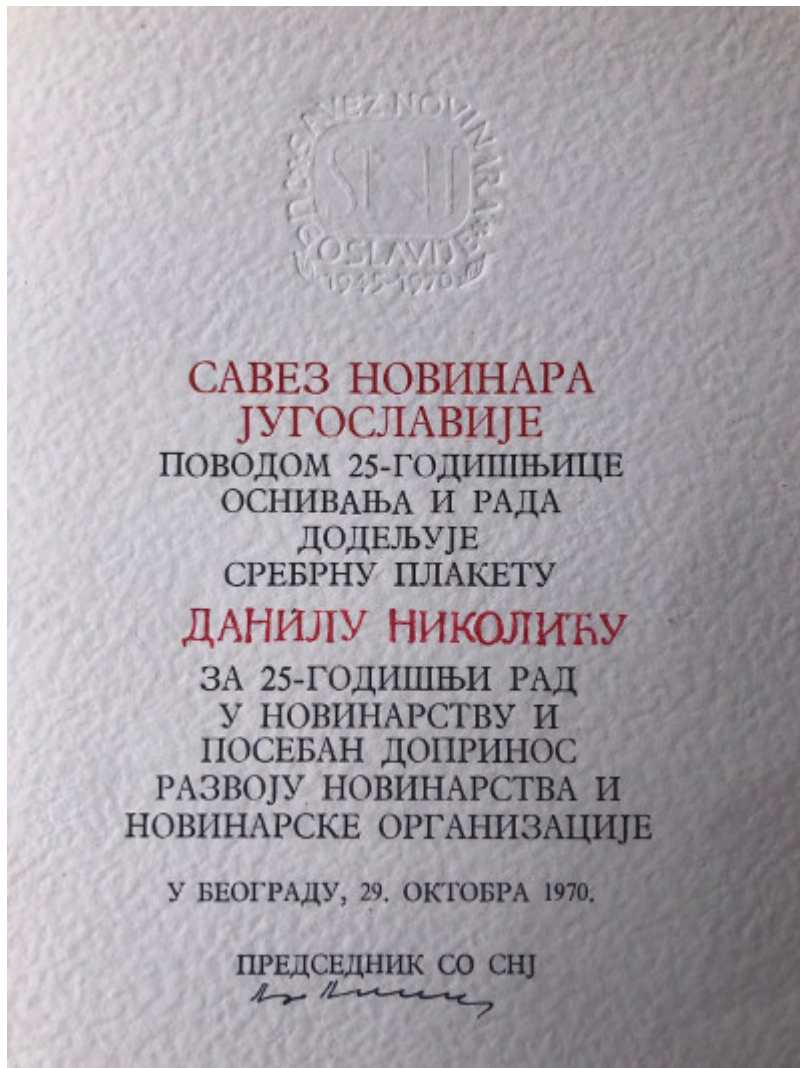
U Beogradu 24.10.1992 god.

Žiri

Zoran Gluščević	<u>[Signature]</u>
Petar Džadžić	<u>[Signature]</u>
Čedomir Mirković	<u>[Signature]</u>
Vasilije Kalezić	<u>[Signature]</u>
Srba Ignjatović	<u>[Signature]</u>
Ljiljana Šop	<u>[Signature]</u>
Predrag Marković	<u>[Signature]</u>
Vasa Pavković	<u>[Signature]</u>
Radivoje Mikić	<u>[Signature]</u>
Mihajlo Pantić	<u>[Signature]</u>
Aleksandar Jerkov	<u>[Signature]</u>

Organizatori

TV SRBIJE	<u>[Signature]</u>
Nebojša Glišić	<u>[Signature]</u>
VEČERNJE NOVOSTI	<u>[Signature]</u>
Dragan Bogutović	<u>[Signature]</u>
GRAFIČKI ATELJE DERETA	<u>[Signature]</u>
Miroslav Dereta	<u>[Signature]</u>

Легат су формирале ћерка Лидија Николић и унука Ана Новаковић. Поклоњен је намештај из пишевог стана – писаћи сто и столица, гарнитура за седење, Данилова писаћа машина, наочаре и оловка, али и многобројне књижевне награде, уметничка дела из његовог стана укључујући и једну слику Саве Стојкова.

„Данило Николић нас је подржавао за живота, био је члан Адлигата и наш пријатељ, увек срдчан, добродушан, спреман да учини шта год нам је требало. Годину дана пред смрт потписао је десетине својих књига за своју збирку у Адлигату, која је сада претворена у легат. Нарочито је дирљиво видети његово одело, торбу, шешир, омиљени џемпер који су нам сад поклоњени“, каже Виктор Лазић, председник овог Удружења.

„После свих награда и великог уважавања које је дошло као плима у једном тренутку, последњих година његовог живота и нарочито после смрти, мој отац је био прилично занемарен, почео је да пада у заборав“, каже ћерка Данила Николића, и сама писац, Лидија Николић. „Мало је оних који су као Адлигат и Виктор Лазић непрекидно и са великим поштовањем неговали успомену на мог оца. Зато имам велико поверење да ће се легат тамо чувати и на прави начин презентовати јавности. Било ми је тешко да се одрекнем тих ствари за које сам веома емотивно везана, али сам овом сарадњом веома задовољна.“

Данило Николић је сахрањен у Алеји заслужних грађана а уз то је прошле године једна улица на београдској општини Чукарица добила његово име.

Реаговања књижевних критичара на вест о смрти Данила Николића

Михајло Пантић:

Данило Николић је писац дугог, тихог, постојаног присуства у савременој српској књижевности, израстао из најбоље традиције нашег реалистичког приповедања коју је на достојанствен начин продужио и обогатио.

Готово никада у првом плану овдашњих разговора о књижевности, чак ни у часовима када је примао најпрестижније награде за прозу, Нинову за роман и Андрићеву за приповетку, његово укупно дело, са вршном тачком у роману „Власници бивше среће“ и неколиким антологијским причама, стоји као чврста,

незаобилазна тачка поменутог традицијског низа, као беоцуг који спаја прошлост и савременост, и стога се препоручује будућности.

Жалим за одласком мог Данила, старијег колеге и саговорника у рибарским и другим приговарањима. Знам да ће у вечном спокоју сањати велику реку и своју Метохију.

Марко Недић:

Био је од оних српских писаца који су веровали у занимљиве и необичне животне ситуације и у сликовите књижевне ликове као услов сваке добре прозне књиге.

У његовој прози, заснованој на видном аутобиографском искуству и на новим могућностима прозног израза, превагу има слика прошлости, слика живота у младости виђена из перспективе садашњег неизвесног времена.

Његов имагинарни „повратак у Метохију“, коју је волео као свој стваралачки завичај, био је могућан само у његовим повремено сетним, повремено радосним причама о њој. Дубоко емотиван доживљај Метохије у његовим књигама остаће трајна вредност српске културе нашег и будућег времена.

Радивоје Микић:

Данило Николић је успео у својим приповеткама и романима да споји сетно-меланхолично виђење људске судбине и сасвим модерну форму, што му је и омогућило да постане јединствена појава у српској књижевности.

Уз урођено, а одавно нестало витештво и доброту, носио је и снажну љубав према књижевности, као средству да се допре до тамног језгра у људском бићу.

Био је, као и Бора Станковић, загледан у оно што долази из успомена и што није могуће у ружној свакодневици. (...)

И у романима и у приповеткама, Данило Николић исписује једну химну моћи сећања, похвалу успоменама, које су сачувале оно до чега је човеку истински стало. Његови јунаци су људи успомена. Писци попут Боре Станковића и Данила Николића теже да нам покажу да оно што више уистину не постоји има већу снагу од онога што постоји.

Радован Бели Марковић:

Овим добом и у овом свету, помало је таквих људи и писаца као што бејаше Данило Николић, велможа хвостанске части српске приповетке, који је оставио бесцен-адићаре у ризници прозног књижества.

Златна Метохија се у Дунаву плавом огледа, прозним његовим плетивом, а о животу и свету око нас казивао је рођачки поверљиво, вазда у замишљеној нежности...

Неко беше Николић Данило!

Његов лик се, међу нама таквим какви јесмо, само по небу може тражити.